Пише: Богдана Кољевић
понедељак, 01 децембар 2014 08:06

Обележавање изузетно значајне стоте годишњице почетка Првог светског рата – у највећој мери исказано кроз лични ентузијазам појединаца – у исти мах представља и време у којем је потребно присетити се које су најбитније одлике тадашње Србије. У том светлу, посебно су занимљиви и релевантни записи истакнутих западних историчара у периоду између 1914–1918. који су практично без изузетка позитивни и у којима се скреће пажња на јединствене квалитете Србије.

Оно што је један народ у то време чинило посебним народом, по чему се истицао и постао препознатљив, пре свега био је *српски егалитаризам.* Или, још прецизније, била је то жива спона између *једнакости* и *праве демократије*. Прво, то значи да – као пример остварења најбољих филозофских теорија какве проналазимо још код Жан Жак Русоа – по закону нико није смео бити сасвим сиромашан, те се власништво које обезбеђује живот није могло отуђити. Исто тако, нико није смео бити ни превише богат, јер је постојала свест о томе да изражене социјалне неједнакости директно утичу на питање демократије. То је смисао записа у којима се истиче да српски народ има посебан осећај за једнакост, и да је овај осећај аутентичан, тј. да није резултат утицаја са стране.

Пише: Богдана Кољевић
понедељак, 01 децембар 2014 08:06

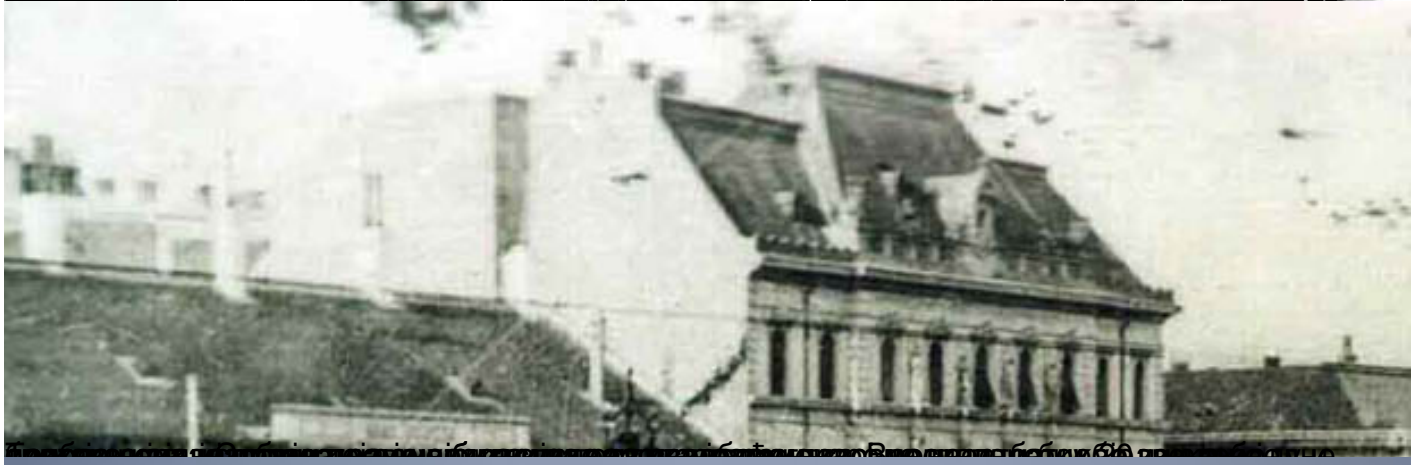

Пише: Богдана Кољевић
понедељак, 01 децембар 2014 08:06